

POSTANOWIENIE

Dnia 1 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z wniosku T.P.
przy uczestnictwie E. Spółki z ograniczoną
odpowiedzialnością w P.
o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 1 grudnia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w P.
z dnia 22 września 2016 r., sygn. akt XV Ca (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. oddala wniosek uczestnika o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wnioskodawca powołał przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., to jest oczywistą zasadność skargi. Zgodnie z utrwaloną wykładnią tego przepisu, oczywista zasadność skargi

kasacyjnej oznacza dostrzegalną od razu, na pierwszy rzut oka, trafność zarzutów tej skargi, a zatem stan, w którym każdy prawnik, bez przeprowadzania wnikliwej analizy, powinien dojść do wniosku, że zarzuty skarżącego są niewątpliwe, a zaskarżone orzeczenie jaskrawo nieprawidłowe. Chodzi więc, jak to ujął Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 197/02 (OSNC 2004, nr 3, poz. 49) o szczególne, kwalifikowane wypadki naruszenia prawa przez sąd drugiej instancji, dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika. Ta bezdyskusyjna wadliwość kwestionowanego orzeczenia powinna być wykazana w wyczerpującym uzasadnieniu. W argumentacji skarżącego nie ma jednak innych zarzutów poza brakiem akceptacji dla ukształtowanej już linii orzeczniczej Sądu Najwyższego dotyczącej służebności gruntowej o treści przesyłu i służebności przesyłu. Wskazywanie na, zdaniem skarżącego, wadliwość wykładni, jakiej Sąd Najwyższy dokonał m.in. w uchwałach z dnia 17 stycznia 2003 r., III CZP 79/02 (OSNC 2003 r., nr 11, poz. 142), z dnia 7 października 2008 r. III CZP 89/08 (M. Prawn. 2014/18/980) i z dnia 22 maja 2013 r. III CZP 18/13 (OSNC 2013 r., nr 12, poz. 139), nie jest wystarczającą podstawą do przyjęcia, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Dodać należy, że zawieszenie postępowania kasacyjnego do czasu rozstrzygnięcia przez Trybunał Konstytucyjny sprawy P 10/16 nie jest możliwe z uwagi na brak ku temu podstawy prawnej (por. art. 398¹² k.p.c.).

Z tych przyczyn należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Oddaleniu podlegał wniosek uczestnika o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego. W odpowiedzi na skargę kasacyjną uczestnik wniósł o jej oddalenie i tylko z tym wnioskiem związał wniosek o zasądzenie od wnioskodawcy na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym. Tymczasem, w orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażono pogląd, który należy podzielić, że nie ma podstaw do przyznania kosztów postępowania kasacyjnego stronie, która w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł o przyznanie tych kosztów powiązała wyłącznie z jednym, przez siebie wskazanym, rozstrzygnięciem, które w sprawie nie zapadło.

